

Teresa Broseta

Como la mayoría, intento mantener mis vicios en secreto y mis manías convenientemente domesticadas. No sé si esto de escribir sigue siendo un vicio o ya se ha convertido en una manía, porque hasta hace poco se mantenía en secreto y bajo control sin exigirme demasiado esfuerzo. Pero ocurrió que a la

amable gente de la Mancomunitat de Municipis de la Safor y de la Editorial del Bullent le pareció una buena idea premiar y publicar *La botiga del Carme*, y con tanto trajín se despertaron todos los demonios dormidos. Poco después, la editorial Barcanova decidió sumarse a la fiesta publicando *Operació tarrubi*

(después de comprobar varias veces que la dichosa palabra no aparecía en ningún diccionario), con lo que anuló cualquier posibilidad de seguir manteniendo todo esto en secreto. Además, como por estas tierras tenemos la suerte de hablar «por dos canales» (como decía una niña que conocí), una historia que se llama *¡Hermanos hasta en la sopa!* verá la luz en primavera en la editorial SM, en la colección Barco de Vapor.

Definitivamente, se acabó el secreto. ¡Y me temo que también la facilidad de mantenerlo bajo control. Mientras me perfecciono en el arte de estirar al máximo las horas del día (todas, menos las que paso trabajando), trato de superar el apuro de que tanta gente alrededor de mí sepa a qué dedico el escaso tiempo libre. ¡Y, en esta ocasión, *escaso* es un adjetivo muy optimista! Afortunadamente, una historia puede crecer a su antojo mientras aparento concentrarme por completo en un trabajo de rutina, mientras mis manos se ocupan de pelar patatas o de coser la enésima rodillera en unos pantalones, mientras paso las tardes en el parque mirando cómo mis hijos se convierten en croquetas humanas dentro del arenero... ¡Así que espero que lleguen otros cuentos y otras publicaciones, ahora que le estoy cogiendo el gusto! De momento os dejo con Joan, el protagonista del cuento que tan amablemente publica *CLIJ*...

Bibliografía

La botiga del Carme, Picanya (Valencia): Edicions del Bullent, 2001.

Operació tarrubi, Barcelona: Barcanova, 2002.

L'amagatall perfecte

Teresa Broseta

Quan tornà a obrir els ulls, li feia mal tot el cos. Els peus se li havien adormit i tenia els genolls clavats contra alguna cosa dura i aspra. I, pel que fa al coll, estava segur que mai més no podria posar-lo dret. No sabia quant de temps portava allà dins, però no seria poc si havia arribat a dormir-se. I quina barra, quedar-se fregit en un lloc tan incòmode! Què no s'hauria desmaiats amb l'olor a goma d'esborrar que feien els quaderns de matemàtiques? Tant s'hi valia, el cas és que aquesta vegada havia trobat un amagatall perfecte... A ningú se li havia passat pel cap buscar-lo a dins d'un armari tan menut com aquell!

Parà atenció un moment, però res. No se sentien veus, ni passos pel corredor. Vés a saber qui pagava ara... Baixaria al pati i se'n riuria de tots. I no pensava dir res de l'armari! D'ara endavant, seria el seu amagatall secret... Li costà una bona estona desplegar-se per eixir, amb els peus adormits i les cames tan fluixes com si foren de mantega, amb tots els ossos queixant-se del maltractament. Per un moment, horroritzat, cregué que també els ulls se li havien adormit. No podia veure res al seu voltant! Els tancà amb força i els tornà a obrir, però es quedà igual. No es veia gens ni miqueta! Buscà la filera de finestres que havia d'estar a l'esquerra i, aleshores sí, va veure els llums del carrer encesos. Un moment! Com que els llums encesos? Si estaven a l'esplai d'abans de dinar!

Amb les cames tremoloses, ara de por, se'n pujà a una cadira per clavar el nas contra els vidres i mirar cap a fora. No hi havia dubte possible! Els llums groguencs del carrer estaven encesos i al cel es deixava veure una lluna minvant envoltada de núvols. Amb la veu encara més tremolosa que les cames, Joan quasi cridà:

—S'ha fet de nit! I m'han deixat ací tancat!

La seua pròpia veu li va sonar estranya, amb un ressò desconegut en el silenci de l'escola buida. Estigué a punt de posar-se a plorar, però un soroll que li pujava de la panxa el feu canviar d'idea.

—Estic mort de fam!

I tant, com que no havia dinat! La seua panxa es queixava amb força i li vingueren més ganes de plorar, però aquesta vegada d'indignació. Com era possible que els seus amics no l'hagueren tirat en falta al menjador? Com podia ser que Clara no haguera preguntat per ell a la classe d'anglès? Hui tocava anglès, d'això n'estava cert... I, per a remat, tampoc la mare no s'havia recordat d'ell! Encara que això no li estranyava tant, amb una mare tan destarificada com li havia caigut en sort. Com que tenia set fills, en veure's un grapat de xiquets al voltant ja en tenia prou! El tiraria en falta a l'hora de sopar, quan es quedara buida una cadira i ningú no sucara el pa en l'oli de l'amanida... Aleshores es posaria com boja, i ben segur que tornava a escola a per ell! Capaç seria de tombar la

porta a colps de peu... Això volia dir que no era encara hora de sopar, però tenia una fam que no s'aguantava. Era el fartó de la casa, i això d'haver-se botat el dinar no li feia cap gràcia...

Isqué al corredor, fosc com mai no l'havia vist, i anà palpant la paret fins que trobà l'escala. Si es parava a pensar que tots s'havien oblidat d'ell se li omplien els ulls de llàgrimes... Es concentrà només en trobar la porta del menjador enmig d'aquella foscor que la dèbil llum de la lluna no aconseguia trencar. I, quan la trobà, es quedà immòbil i sense alé... Totes aquelles cadires amb les potes enlaire semblaven a punt per tirar-se-li a sobre quan passara al seu costat! Però, una vegada més, la fam fou més forta que la por, i Joan creuà a tot córrer l'immens menjador fins arribar a la cuina. Allà s'endevinaven unes ombres grans i redones que el feren llençar un crit.

Amb el cor bategant fora de control, reconegué per fi les olles on Fina, la cuinera, feia el dinar cada dia. Ara que les veia de prop, no s'ho explicava. Fina era menudeta com un teuladí, i a dins d'aquelles olles hi cabria un gegant! Però, ben pensat, què havia de fer un gegant allà dins a eixes hores? Molt a prop estava la nevera, amb la seua promesa de fruites i iogurts... En creuar a corre-cuita, tocà una de les olles amb els colze i l'olla s'estavellà en terra. No pogué evitar un alarit de pànic! Però, quan s'apagà l'últim ressò, tenia ja ben clar que no hi havia ningú amagat a dintre. No es parà

SAUL OSCAR ROJAS.

a replegar l'olla, ja li ho explicaria a l'endemà a Fina... No volia pensar com es posaria si trobava un bony a una de les seues olles!

Amerat de suor pels nervis, tractà d'obrir la nevera. Li costà a muntó, i tornà a pensar en Fina. Com s'ho feia en aquella cuina feta a mida dels gegants? Amb la boca plena d'una barreja de plàtan i iogurt, decidí que li ho preguntaria també a l'endemà. Si no estava massa enfadada pel forat que estava fent-li a la nevera, és clar! Menjava amb avarícia, mos d'ací i mos d'allà, i a cada mos més trist al bell mig d'aquella cuina enorme dè-

bilment il·luminada per una lluna tan trista com ell. Sa mare no notava que li faltava un fill? Cap dels seus germans el tirava en falta per jugar o per barallar-se, com cada vesprada? Potser el buscaven pels carrers i no havien pensat en l'escola? Deixà anar un sanglot, i estava a punt de posar-se a plorar a crits quan una idea li creuà pel cap. Es pegà un carxot al front, tan forta que ressonà en la immensa cuina buida i silenciosa.

—Un telèfon, cap de suro! Un telèfon!

S'haguera ofès molt si algú li haguera dit cap de suro, però com que tenia confiança amb ell mateix ho deixà passar

sense fer cap comentari. Una cosa tan ximple com un telèfon era la seua salvació! N'hi havia un a la secretaria, ho sabia bé perquè des d'allà havien cridat la mare el dia que es trencà el turmell jugant a futbol... Isqué a tota presa de la cuina i creuà el menjador, sense preocupar-se ara gens ni miqueta de les olles ni de les potes enlaire de les cadires.

El pati estava a fosques. Els núvols s'havien engolit la lluna, i ni tan sol hi arribava una mica de claror dels llums del carrer. Joan es quedà immòbil mentre l'aire de la nit li gelava la suor i el feia tremolar en una barreja de fred i de

por. Feu un gran esforç per calmar-se. Coneixia aquell pati com el palmell de la mà, sabia com eren de gruixudes les columnes que l'envoltaven i quina distància exacta hi havia entre elles, on estaven els forats que el podien fer caure, l'espai que ocupava el banc de fusta on amuntaven les motxilles quan tocava educació física... I, tanmateix, a fosques no gosava creuar-lo. Només podia pensar en uns braços inacabablement llargs que eixirien de darrere de cada columna, en unes mans amb les ungles ben esmolades que se li enredarien als braços i als peus, que l'agafarien pels cabells i l'arrossegarien al cau de totes les pors... Es recordà de Max, el company nou que havia arribat enguany i que no anava enlloc sense el seu bastó blanc i les seues ulleres negres. Un calfred li correu per l'esquena en pensar que, per a Max, el pati i

l'escola sencera eren sempre tan negres com aquesta nit sense lluna...

Encara pensant en Max, agafà tot l'aire que pogué i es llençà a una carrera frenètica a través del pati. Corria i cridava per espantar la por, cridava i corria a través de la foscor amb els ulls plens de llàgrimes. El soroll que feu el seu cap en estavellar-se contra una de les columnes omplí el pati, i Joan redolà per terra udolant de dolor. Palpant amb les mans, es va assegurar que no s'havia trencat res i, amb moltes dificultats, tornà a alçar-se. Per acabar-lo d'adobar, ara havia perdut completament l'orientació! Ja no sabia ni a quin costat quedava el menjador ni per on parava la secretaria, i es va esvaïr la seua esperança de trobar un telèfon i cridar a casa. Llàgrimes de por i de ràbia li pujaven als ulls. No tornaria a casa aquesta nit, no es posaria el seu pijama

ni s'amagaria baix del llit per fer cridar de por els seus germans... Però, ben mirat, tampoc no hauria de rentar-se les dents, ni menjar-se aquells fideus grossos que li feien fàstic, ni agranar la cuina, ni netejar-se les sabates per a l'endemà... Odiava netejar-se les sabates! La idea d'estalviar-s'ho aconseguí que les llàgrimes no li regalimaren per les galtes mentre vagava per aquella escola buida i silenciosa que ja no reconeixia.

Pujà i baixà escales, obrí i tancà portes, es feu mal al turmell amb la pota trencada d'una taula i no trobà cap telèfon. I, pitjor encara, tampoc els lavabos! Esgotat, feu un riu en un cantó qualsevol d'un corredor qualsevol, ja no sabia en quin pis. Tremolava només de pensar en totes les explicacions que hauria de donar a l'endemà... Poc després, al mateix corredor, cridà d'alegria en adonar-se que havia arribat al gimnàs, el lloc més còmode que podia esperar una nit com aquella.

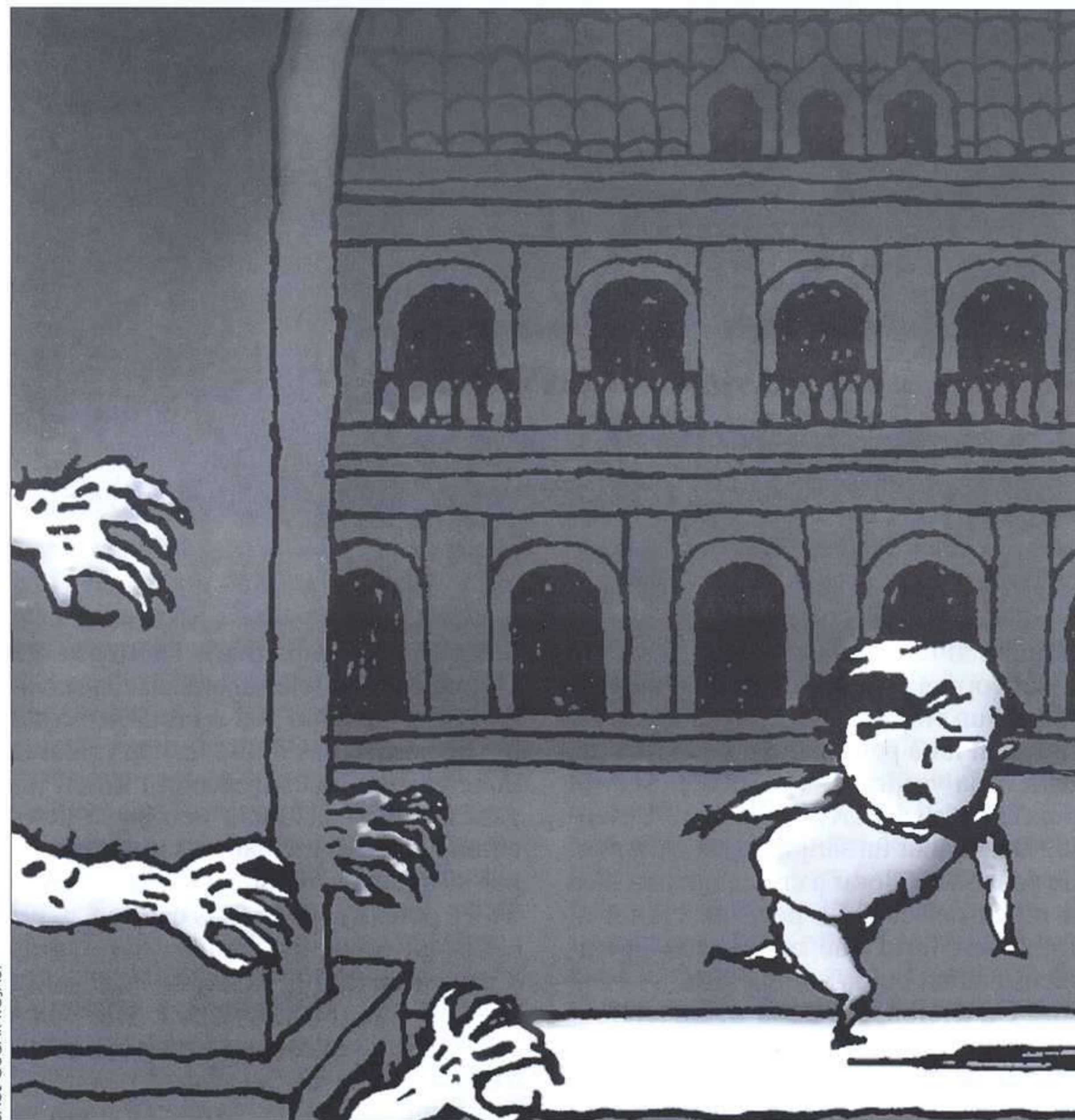
—Ja en tinc prou de pegar voltes! —baldà mentre s'acomodava entre els matalassos que omplien el terra del gimnàs. Feien olor de peus suats, però estava massa cansat com per a preocupar-se de qüestions sense importància... Només volia dormir, encara que esperava despertar-se amb la primera llum del dia per netejar aquell riu que havia deixat al corredor abans que no arribara ningú. Quina vergonya, pixar-se al corredor com una criatura!

La porta de l'armari s'obrí de bat a bat d'una revolada. Entre el guirigall de veus i de rialles, una mica esmorteït pel batec accelerat del seu cor, només va sentir la de Clara, més aguda que mai:

—Joan!! Què hi fas ací dins? T'has begut l'enteniment? Si no és per Max, et quedes a passar la nit!

Li feia mal tot el cos. Els peus se li havien adormit, tenia els genolls clavats contra alguna cosa dura i aspra, i una olor insuportable a goma d'esborrar li omplia el nas. Isqué trontollant de l'armari entre els crits i les rialles de tota la classe, sense forces per tractar de justificar-se. Suat i adolorit, s'afonà al seu pupitre i soterrà el cap en el llibre d'anglès, deixant caure la renyina inacabable de Clara. Al pupitre de davant, Max es girà lleugerament per dir-li a cau d'orella:

—T'han dit mai que ronques?

SAUL OSCAR ROJAS.